

CARTIER Rotonda

Adrian MARCU s-a născut în 30 septembrie 1973 în Caransebeș. În anul 1996 a absolvit Facultatea de Jurnalistică și Comunicare, iar în anul 2010, Facultatea de Sociologie la Universitatea de Vest din Timișoara.

Din anul 2009 este doctor în sociologia istoriei și șeful Disciplinei de Filosofie din cadrul Universității de Medicină și Farmacie „Victor Babeș” din Timișoara.

În perioada 1998-2016 a fost realizator și moderator al unor emisiuni de televiziune la Analog TV, Realitatea TV Timișoara, TVT 89 și Digi TV.

Din anul 2015 este fondatorul și directorul săptămânalului „Banatul Azi” și al site-ului online cu același nume. Semnează eseuri, articole, editoriale, dar și povestiri în săptămânalul regional „Banatul Azi” și în alte publicații culturale.

Este autorul volumelor de publicistică *Sfârșit de Capitol* (2001) și *Ilegaliști în catedrală* (2005).

În 2022 a publicat la Editura Cartier volumul de povestiri *Singurătățile unei femei frumoase*.

Adrian **Marcu**

MĂȘTILE
TIMPULUI

Roman

ROTONDA
CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: vanzari@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel/fax: 021 210 80 51. E-mail: codex@cartier.ro

cartier.ro

cartier.md

Cărțile Cartier pot fi procurate online pe cartier.ro & cartier.md

și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks și pe cartier.ro & cartier.md

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.

E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.

E-mail: librariadinhol@cartier.md

Librărie online, cartier.ro, tel. 0785 199 823.

E-mail: codex@cartier.ro

Librărie online, cartier.md, tel. 068 555 579.

E-mail: vanzari@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România.

Tel./fax: (021) 210.80.51. E-mail: codex@cartier.ro

Taxele poștale sunt suportate de editură.

Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Rotonda* este coordonată de Em. Galaicu-Păun

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Lucia Țurcanu

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoeditare: Valeria Idjilov

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Bons Offices

Adrian Marcu

MĂȘTILE TIMPULUI

Ediția I, ianuarie 2025

© 2025, Editura Cartier pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Marcu, Adrian.

Măștile timpului: Roman / Adrian Marcu; coperta: Vitalie Coroban;

design: Valeria Idjilov. – Ed. 1. – [Chișinău]: Cartier, 2025 (Bons Offices). – 158, [3] p. –

(Rotonda / colecție coordonată de Em. Galaicu-Păun, ISBN 978-9975-79-907-2). 500 ex.

ISBN 978-9975-86-829-7.

821.135.1-31

M 34

Mirunei și Marianeii

*„Lasă timpul să-și trăiască timpul,
lasă viața să-și facă datoria.”*

– Albert CAMUS

Capitolul 1

Frica

Afară ploua cu găleata și parcă se întunecase în miezul zilei, dar tot l-am putut vedea în șirul acela de oameni, toți foarte bătrâni, la fel ca el, altminteri, târându-se pur și simplu pe culoarul de ieșire din cimitir. Nu se gârbovise, în pofida anilor pe care îi purta în spate, ba chiar aș spune că arăta cu cel puțin zece ani mai tânăr decât era de fapt. Cum nu mă putea vedea, din locul în care eram, l-am urmărit cu privirea tot acel timp, până în clipa în care a părăsit cimitirul după zidul căruia îl aștepta o mașină de culoare neagră, o limuzină germană extrem de scumpă.

Înainte de a ieși pe poarta de fier, larg deschisă, s-a oprit, preț de vreo două minute, a dat mâna cu un bărbat de vârsta lui, probabil un fost judecător și acesta, schimbând puține cuvinte cu el. Îmi amintesc că interlocutorul său s-a aplecat de spate înaintea lui, salutându-l ceremonios atât la începutul, cât și la sfârșitul dialogului. L-am urmărit apoi până aproape de automobilul ce-l aștepta și cred că atunci m-a zărit, pentru că pe fața lui alungită, cu maxilare proeminente și buze groase, i-a apărut un rictus ce exprima, deopotrivă, uimire și neplăcere. Sau poate că asta a fost senzația mea în momentul acela, neplăcut și pentru mine, pentru că ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit atunci a fost să mă vadă, să mă recunoască. Nu m-a privit mai mult de câteva secunde, dar am știut, fixându-l, la rândul meu, cu privirea, că ochii săi mari, negri, injectați parcă cu o substanță otrăvită, voiau să-mi spună: „Atenție băiete, te-am zărit, știi că ești pe urmele mele!”

Cuprins de o ură la fel de adâncă ca a lui, am continuat să-l privesc chiar și în momentul când, scârbit de faptul că mă întâlnise, a trântit cu putere portiera masivului automobil. Prin geamul pe care șiroiau stropi mari de ploaie, am văzut cum ochii săi răi și întunecați erau îndreptați tot către mine, și abia în clipa aceea am simțit o stare de liniște și beatitudine, da, chiar așa!, pe care le mai exersasem doar de câteva ori de-a lungul vieții mele. Sentimentul era unul limpede, cât se poate de evident: și lui îi era frică de mine.

Pe drumul spre casă, uitând până și de ploaia săcâitoare care mă udase până la piele, primul meu gând a fost că, iată, îl găsisem în cele din urmă. Nu murise și nici măcar nu dispăruse într-o țară străină, acolo unde nimeni, nicio autoritate, nu ar fi fost dispus să dea de urma sa vreodată, așa cum mi-au tot spus sursele mele din tot felul de sfere ale fostei puteri politice, cât și din cele actuale, unde încă mai avea destui prieteni care continuau să-l protejeze.

Era deja întuneric când am intrat în locuința mea temporară din marele oraș de câmpie, un apartament spațios, cu trei camere mari și cu o bucătărie imensă, care ne aștepta parcă pe toți trei, pe soția mea, pe fiul meu și pe mine, să ne așezăm la masă, să gustăm din cina abia pregătită de Ioana, așa cum țin minte că se petreceau lucrurile, în fiecare seară din acea viață caldă, blândă și fericită, dar care nu mai exista de atât de multă vreme decât în ceața densă și cenușie a amintirilor mele. Cum vraja refuza să dispară pur și simplu, m-am așezat la masa din bucătărie și, în timp ce turnam două degete de vin în pahar, am auzit-o pe Ioana, vocea ei venind de undeva de pe holul cuprins de întuneric, spunându-ne să ne așezăm la masă.

„Haideti, iubitorilor, în seara asta vom gusta un somn gătit la cuptor. Sper să vă placă mult, să știți că m-am chinuit destul cu el, să pun toate mirodeniile necesare ca să vă bucurați de o masă bună!”

Am văzut apoi silueta longilină a băiatului meu apropiindu-se de noi, sărutându-și mama și îmbrățișându-mă apoi și pe mine, ca atunci când, puști fiind, îl luam de la terenul de fotbal, tot seara, și ținea să mă anunțe, emoționat, că fusese, din nou, cel mai bun de pe teren.

Când m-am uitat la ceas, am văzut că trecuse de miezul nopții, așa încât am făcut un efort să-mi desprind capul de pe masa de bucătărie și m-am îndreptat, cu mersul unui om zdruncinat de băutură, spre dormitorul adâncit în beznă. N-am mai avut timp să văd mesajul trimis prin intermediul telefonului de amicul meu, procurorul care avusese în lucru o veșnicie dosarul, dar poate că asta a fost bine, pentru că, altfel, ar fi urmat o altă noapte albă...

Masca trecutului

În clipa în care am pătruns în biroul său nu foarte spațios, în pofida funcției importante pe care o avea în procuratura locală, Vlad mi-a întins mâna și m-a invitat să iau loc pe fotoliul din fața masei de lucru, unde își întindea destul de des picioarele, mai ales când era foarte obosit. Chipul creol și trupul bine lucrat în anii în care făcuse sport de performanță produceau o bună impresie chiar și unui bărbat oarecare. Femeile îl adorau, iar lucrul acesta îl știam de multă vreme, ca să nu mai spun că îl invidiam al naibii de mult din cauza asta. De altfel, soția i-a cerut divorțul cu doi ani în urmă, după ce a aflat că trăia cu fata șefului său ierarhic.

— Ei bine, acum știi că vechea ta cunoștință trăiește bine-mersi, chiar aici, în orașul viselor noastre. Prin urmare, ți-a folosit informația mea, l-ai întâlnit în locul unde ajungem la final cu toții, mai devreme sau mai târziu.

— Da, și îți mulțumesc pentru pont. Se vede că ai amici destoinici acolo unde trebuie... Apropo, de data asta au fost cei de la „externe”? Știu că a lucrat și pentru ei, imediat după ieșirea din scenă a celor din vechea gardă. Îți amintești de scandalul de la Viena, din '94 parcă? O poveste prăfuită, legată de niște vase scufundate, ce transportau mărfuri fictive prin Oceanul Indian, în care erau implicați și băieții noștri, sub acoperire, firește. „Afacerea Lucona” se numea, iar la vârful ei era austriacul Udo Proksch, un măscărici care lucrase pentru Moscova după război, apoi a devenit regele vieții de noapte din Viena. Judecătorul a fost trimis atunci, urgent, alături de alți ofițeri

de la SIE, cu misiunea să mai reducă din daunele de imagine produse noului regim de la București de toată această poveste orchestrată de Securitate la finele anilor '70. Bănuiesc că știi speța, dragă Vlad...

— O cunosc, dar trebuie să-ți mai tai din elanul povestirii, la care văd că te pricepi al dracului de bine de la o vreme. Amicul nostru a fost acolo unde spui, doar că nu a avut nimic de-a face cu „Lucona”. Pe atunci, tocmai pentru a-și șterge urmele și faptele de arme din deceniile comuniste, activa în avocatură. Activa e un fel de-a spune, el era doar șeful și proprietarul unei cunoscute case de avocatură din oraș, „Tudor și Asociații”. Iar oamenii președintelui, cu care se cunoscuse bine pe vremea când acesta a condus organizația de partid locală, l-au sfătuit pe Iliescu să-l folosească pe el pentru a lămuri și, mai ales, pentru a descâlci o altă afacere a regimului abia prăbușit, care explodase în presa elvețiană. Firește, era vorba de bani mulți, niște zeci de milioane de dolari, dosite într-o bancă din Berna, despre care noul regim se făcea că nu știe nimic. Îți închipui că se așteptau să-i pescuiască totuși careva din anturajul puterii, la momentul oportun. Necazul pentru ei a fost că fata unuia dintre cei implicați, alături de ai noștri, în asocierea cu pricina a revendicat o parte din bani, o nimica toată, vreo zece milioane de dolari. Tatăl ei, un medic elvețian reputat, tocmai murise după o noapte de amor frenetic cu o tinerică superbă într-un apartament de lux de care cei din familie habar nu aveau că există. Nu cred că ar trebui să-ți detaliez cine era și, mai cu seamă, de unde venea fata care l-a trimis pe lumea cealaltă pe medicul sexagenar...

— Frumos! Recunosc că partea asta de istorie nu o știam. Dar, pentru că tot m-ai incitat cu firul poveștii, apropo, să știi că ești un ficționar chiar mai bun decât mine, ai harul detaliilor, fără ironie, n-ar strica să mă lămurești cum s-a descurcat bă-

trânul nostru în Elveția. A ieșit pe plus, mă gândesc, câtă vreme de atunci încolo cariera lui a renăscut ca-n basme!

— Așa zic și eu, pentru că, la nici un an după finalizarea dosarului helvetic, a redevenit judecător cu acte în regulă, ba chiar a fost numit președintele Tribunalului din oraș. Iar toate dosarele lui au fost închise peste noapte, atât cel care te frământă pe tine, cel cu fata moartă, cât și cele privind implicarea în crimele de la sfârșitul lui 1989.

Pentru o bună bucată de timp nu am făcut altceva decât să privesc prin geamul biroului său cum ceața și întunericul de noiembrie se insinuau adânc în atmosferă, păstrându-ne pe amândoi într-o stare de letargie incontrollabilă, ca și când am fi fost prinși într-o pânză de păianjen uriaș, care ne făcea prizonierii unei vaste neputințe.

Vlad s-a trezit primul din năuceală și a schițat un zâmbet menit să ne încurajeze pe amândoi.

— Acum ai idee în ce te-ai băgat, jurnalistule, dar cred că o vom scoate cumva la capăt.

Mi-a întins afabil mâna, mi-a urat noapte bună, iar în clipa în care mă pregăteam să ies pe ușă am auzit vocea lui stenică rostind:

— Le datorăm acelei fetițe, cât și celorlalți oameni tineri, bărbați și femei, încercarea de a merge până la final cu dosarul. Barem atât mai putem face pentru ei și pentru familiile lor, după o veșnicie de când le-au fost scurtate viețile pe acest pământ.

Omul care ura pe toată lumea

Ploaia nu încetase când automobilul de culoare neagră a oprit în fața porții masive, din fier forjat de bună calitate. Judecătorul a ieșit cu dificultate din mașină, apoi corpul său uriaș, măsurând peste un metru și nouăzeci de centimetri, s-a îndreptat, cu pași nesiguri, spre locuința vopsită în gri sidef din cartierul vechi și exclusivist al orașului capitală de provincie.

Deși șoferul s-a repezit să-i deschidă ușa de la intrare, i-a făcut un semn brutal, tăind aerul cu brațul drept, că nu mai are nevoie de el. Cu toate că afară era întuneric și un frig pătrunzător, primul lucru pe care l-a făcut bătrânul a fost să deschidă toate geamurile din camera de zi a vilei. Suferea, în ultima vreme, de o boală de plămâni asemănătoare cu astmul, care îl făcea să răsufla greu și sacadat. În tinerețe, pe când împărțea dreptatea în regimul totalitar, obișnuia să fumeze, din cauza spaimelor de tot felul și a stresului exercitat de șefii săi ierarhici, până la două pachete de țigări zilnic. Primul infarct l-a avut cu o lună înainte de a împlini 45 de ani, dar a scăpat ușor, grație faptului fericit că, în timp ce judeca dosarul unor medici suspectați de corupție, imediat după ce i s-a făcut rău, cel care l-a salvat de la moarte a fost un doctor cardiolog. Acesta a sărit primul din boxa acuzaților și l-a resuscitat vreme de câteva minute, reușind să-l readucă la viață.

La scurtă vreme după ce a ieșit din spital, restabilit complet, nu s-a sfiit să pronunțe sentința prin care i-a trimis pe cei patru doctori, acuzați că au luat mită de la pacienți, la închisoare.

Printre cei patru se afla și cardiologul care l-a salvat de la o moarte sigură, cu o lună în urmă. Când orologiul din lemn masiv, încrustat cu inserții aurite, a bătut ora 22, a stins toate luminile din casă și s-a dus la culcare. Nu înainte însă de a privi, încă o dată, cu nemulțumire și dezgust, citația primită cu două zile în urmă de la procurorul general al orașului, care îl invita la audieri într-un caz pe care îl judecase cu aproape treizeci de ani în urmă.

— Spuneți-mi, e o treabă care mă frământă din clipa în care mi-ați relatat cazul doctorilor! Când a avut loc procesul lor, pe la mijlocul anilor '80, nu-i așa? De ce i-ați pedepsit în felul acela extrem, aruncându-i în pușcărie câțiva ani buni. Știați foarte bine că așa funcționa și atunci, cumva la fel ca azi, sistemul medical. Toată lumea oferea medicilor câte ceva, o mică atenție. Chiar și cei mai săraci o făceau pentru a fi împăcați cu gândul că medicii se vor ocupa așa cum trebuie de ei. Mai cu seamă atunci, la finalul dictaturii, totul funcționa jalnic în țară, nu mai găseai aproape nimic de cumpărat prin magazine, era îngrozitor de greu pentru cei mai mulți dintre noi să trăiască decent. Devenisem niște animale în galantarul unui regim politic oribil din toate punctele de vedere. Și atunci, de ce i-ai pedepsit pe doctori cu o asemenea determinare? Cum ai putut să-l arunci în pușcărie pe omul care te-a salvat de la moarte, pe bietul cardiolog?

A fost prima oară, de la începutul interogatoriului, când a ales, cu bună știință, să-i vorbească la persoana a doua singular. Nu era doar furia la mijloc, ci mai ales dorința de a-l scoate pe fostul om al legii din sărite. Era și o amenințare limpede și hotărâtă că, de astă dată, puterea era la el, nicidecum la bătrânul trufaș și nepăsător din încăpere.

Judecătorul s-a mărginit să-l privească, fără să scoată o vorbă, timp îndelungat. La început a fost tentat să creadă că nici

măcar nu-l auzise. Continua să nu spună nimic, ci doar să-l contemple, la fel cum se întâmplă cu un obiect, cu un tablou atârnat pe un perete. În rest, era invizibil pentru el.

— Domnule procuror, chiar nu știi cum funcționau lucrurile pe atunci? Îmi dau seama că erai un adolescent în anii aceia, dar, din câte rețin, tatăl dumitale a fost tot procuror. În acele vremuri... Nu cred că ți-a ascuns faptul că se petreceau și unele abuzuri în sistemul politic și judiciar al epocii. Sunt convins că a făcut-o, măcar pentru a te face să înțelegi că nu era indicat să pui prea multe întrebări, în familie, în intimitatea casei voastre.

Fostul judecător i-a vorbit calm și sigur pe sine, însă nu l-a urmărit cu privirea altfel decât înainte. Senzația că rămăsese un element de decor oarecare nu dispăruse.

— Am priceput devreme cum stăteau lucrurile în anii respectivi, vă sigur. Unele fapte mizerabile comise de oamenii legii le-am aflat chiar de la tata. Nu se sfia să ni le relateze. Acum știu că o făcea tocmai ca să-și ușureze sufletul. De altfel, spre deosebire de dumneavoastră, el suferea foarte mult atunci când i se cerea de către șefii partidului să pedepsească oameni nevinovați. A făcut-o de câteva ori, e adevărat, dar, mai târziu, precum știți foarte bine, a cerut să fie mutat definitiv din procuratură, alegând avocatura. Ceea ce dumneavoastră nu v-ați gândit niciodată nici înainte, nici mai târziu să faceți. Dimpotrivă, v-a plăcut să fiți omul tuturor regimurilor, brațul lor înarmat, mai aproape de adevăr.

A simțit imediat cum trupul masiv al bărbatului a făcut o piruetă de om tânăr, făcând să trosnească, efectiv, cu apăsarea celor peste o sută de kilograme ale sale, scaunul pe care ședea. Era atât de aproape de el, încât i-a simțit răsufierea acră, de om în vârstă, în nas și în gură, și s-a abținut cu greu să nu vomite.

Schimonosit de ură, a început să urle la el exact așa cum obișnuia să facă în perioada în care deținea o putere îngrozitor

de mare și de discreționară. Pe vremea când putea strivi un om fără nicio urmă de milă și de umanitate.

— Cine ești tu să mă faci pe mine lacheul tuturor regimurilor? Știi cum funcționează un stat, înainte de toate? Chiar și statul acesta, corupt și debil, pe care îl slujești acum, funcționează după niște reguli și proceduri bine definite. În comparație cu ce se petrece astăzi, vremurile de dinainte erau parfum de primă mână pentru funcționarea unei națiuni respectabile. Oameni ca tine, laolaltă cu bandele de politicieni imbecili și trădători, au distrus totul în această țară. Prin urmare, scutește-mă de aprecierile pline de venin ale dumitale. Interoghează-mă așa cum prevede legea, fă-ți meseria, dacă o stăpânești cu adevărat, dar nu mă insulta, tinere!

— Deosebirea dintre tine și tatăl meu este aceea că el a refuzat să mai slujească, la un moment dat, un stat condus de un dictator care-și pierduse de mult mințile. Tu nu ai făcut asta nici atunci când oamenii începuseră să moară pe străzi, împușcați ca niște câini, de clica de la putere pe care ai sprijinit-o până la final.

Surprinzător, fostul judecător a rămas, de astă-dată, fixat în scaunul din piele, fără ca vreun alt impuls violent să-i scuture trupul greoi, cum s-a întâmplat puțin mai devreme. Avea ochii închiși, acei ochi mari, groțești, adânciți în orbite, asemănători unor personaje pictate de Bruegel. Liniștea din încăpere nu a durat prea mult, fiindcă ce a urmat a fost o nouă scenă care l-a făcut pe procurorul de vârstă mijlocie să-l urmărească cu oroare.

— E adevărat, tatăl tău a fost ceva mai curat decât mine, dacă preferi să auzi asta. Dar ce spui dacă te voi face să afli că a contribuit decisiv la unele din rechizitoriile pe care le-am judecat, destule fiind de altă natură decât strict penală? De pildă, pentru că tot m-ai pus la zid în cazul sentinței pronunțate în speța celor patru medici, ți-ar face bine să știi că două din rechizitorii au fost „opera” lui?

Bulversat, a fost rândul procurorului să tacă clipe bune, în timp ce fostul justițiar comunist îi sfredelea cu ochii săi monstruoși creierul și măruntaiele. Gustul de vomă, abia revenit, l-a făcut să se clatine, la propriu. Apoi a auzit râsul grohăit al bătrânului răscolind întreaga încăpere, iar pentru că nu a mai putut să-i suporte prezența niciun minut în plus, l-a anunțat că e liber să plece acasă.

Un caz dintr-o noapte fără sfârșit

— Îmi amintesc perfect cazul fetei respective. Nenorocirea s-a întâmplat înaintea Crăciunului din anul 1984. Copiiiăștia au fost lipsiți complet de noroc. Pur și simplu trecuseră prin fața vilei de protocol a prim-secretarului de partid pe județ când indivizii care petreceau acolo tocmai ieșiseră afară, să ia aer – așa le-au spus anchetatorilor, adică mie și partenerului de anchetă. Am fost două persoane desemnate să ne ocupăm de acest dosar – eu și cu colegul meu Derian. M-au sunat noaptea, în noaptea aceea, cred că telefonul a sunat în jurul orei unu. Am înțeles imediat că un lucru deranjant pentru oficialitățile vremii se produsese, câtă vreme, la capătul celălalt al firului, era chiar șeful județului. Îl chema Pascotă, venise în vest din sudul țării, dar îmi amintesc că toată lumea îl vorbea de bine, nu era un om rău, care să aplice deciziile partidului cu brutalitatea altora de la vârful instituțiilor puterii. Omul mi-a transmis, după ce mi-a relatat laconic ce s-a întâmplat cu câteva ore mai devreme cu acei tineri, să mă prezint a doua zi, dimineața, la prima oră, la el în birou. În noaptea aceea nu am închis ochii absolut deloc, fiindcă am realizat că vor urma clipe complicate pentru mine. Și așa aveau să se petreacă lucrurile imediat după ce am început să investigăm povestea pe care o cunoașteți, observ, foarte bine.

Mă uitam la chipul bărbatul dinaintea mea aproape cu fascinație. Întâi, pentru faptul că, deși avea peste șaptezeci de ani, arăta impecabil. Ridurile erau rare, de o finețe abia sesizabilă, iar pielea smeadă și părul doar puțin încărunțit îl făceau să arate ca un om de cel mult cincizeci de ani. Vorbea calm,

liniștit, cu o intonație a vocii plăcută, ca a unui crainic de la postul național de radio de pe vremuri. Mi-am tot spus, la prima mea întâlnire cu el, că semăna perfect cu un actor francez de cinema, celebru prin anii '70. După o vreme, atunci când mi s-a întâmplat să revăd filmul, am avut revelația că era vorba de Maurice Ronet, care făcuse un rol de playboy de vârstă mijlocie în „Piscina”, alături de Alain Delon și de Romy Schneider.

Fostul colonel era copia în oglindă a lui Ronet, și atunci mi-am dat seama că simpatia mea față de el avea și o latură subiectivă, de natură cinematografică, ca să mă exprim astfel...

Tocmai pentru că, așa cum confirmase mai devreme, știam în detaliu ce s-a întâmplat cu dosarul care a făcut destulă vâlvă în oraș, atunci, la mijlocul anilor '80, l-am lăsat să vorbească minute bune, neîntrerupându-l decât de puține ori.

Bărbatul a fost de-o sinceritate deplină, am știut de la bun început și până la sfârșit că nu m-a mințit, că a spus doar adevărul. Pentru asta l-am prețuit și mai mult, mai ales că a fost singurul dintre martorii implicați direct în drama cu pricina, care nu a evitat nicio clipă să răspundă întrebărilor mele. Mai mult decât atât, la ultima noastră întâlnire am sesizat că avea ochii acoperiți de lacrimi, iar glasul lui radiofonic i se îngroșase subit, încât cu greu am reușit să pricep cuvintele pe care le rostise:

„Domnule Mareș, am șaptezeci și doi de ani, însă niciodată nu voi putea uita tristețea din ochii fetei, rușinea și deopotrivă oroarea care o îngropau de vie, îi săpau răni în sufletul ei atât de bun și de chinuit, în aceeași măsură, atunci când trebuia să-mi vorbească despre anumite clipe petrecute în noaptea de dinaintea Crăciunului. De altfel, nici măcar o singură dată nu am reușit, mai exact nu am dorit să fac asta, în întrevederile cu ea, cu ocazia interogatoriilor, să merg până la capăt cu aflarea celor întâmplate în noaptea aceea. Pur și simplu mă cuprindea crisparea, făceam o febră inexplicabilă la scurt timp după ce intra la mine în birou.